

Δείτε ένα παιδί και θα δείτε πώς θέλει ο Θεός να ξαναγίνετε

/ [Γνώμες](#)

Βλέποντας ένα παιδί να τρέχει αντιλαμβάνεται κανείς την ανεμελιά του. Αυτήν την αίσθηση ελευθερίας που αποπνέει ο κάθε του βηματισμός.

Τρέχει και αναδύεται το άρωμα της παιδικής του αρχοντιάς. Μιας αρχοντιάς γεμάτη καθαρότητα, απλότητα, αμνησικακία, αγάπη.

Ο Χριστός μας προτρέπει όλους να γίνουμε σαν τα παιδιά. «Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ λέγοντες· τίς ἄρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν; καὶ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς παιδίον ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ στραφῇτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». (Ματθ. 18,1)

Χρειάζεται λοιπόν να μιμηθούμε τα παιδιά.

Όχι στην μωρία τους, αλλά στην ταπείνωσή τους, στην απαθή τους συμπεριφορά. Καλούμαστε όμως συγχρόνως και να μην κλείσουμε την ανάβασή τους πάνω σε κάποιο νοητό ουράνιο τόξο που αναγεννά τον πόθο για το υπέρλογο και άπειρο...

Τα παιδιά τρέχουν πολλές φορές χωρίς κάποιο στόχο. Έτσι τουλάχιστον μας δείχνουν. Όμως ο σκοπός τους δεν είναι να φτάσουν κάπου μέσα στον χώρο. Τις περισσότερες φορές απλά θέλουν να παραμείνουν -τρέχοντας- στην δική τους χώρα, στην χώρα της αθωότητας.

Καθώς οι άνθρωποι μεγαλώνουν δυστυχώς χάνουν την έμφυτη απλότητά τους. Εγκλωβίζονται στον «καθωσπρεπισμό» των μεγάλων, στην σοβαροφάνεια που «επιβάλλεται» λόγω της θέσεώς τους.

Μεγαλώνουμε και όμως μικραίνουμε. Μεγαλώνουμε και όμως γινόμαστε πιο άσοφοι. Μεγαλώνουμε και όμως γινόμαστε πιο ανεύθυνοι μπροστά στην Ζωή.

Μεγαλώνουμε και μεγαλώνουν και τα πάθη μας αντί να αυξάνουν οι αρετές μας, μεγαλώνουν οι ιδιοτροπίες μας και ο εγωισμός μας και χάνονται η σοφία και η σύνεση.

Σίγουρα οι μεγαλύτεροι κατέχουν περισσότερες γνώσεις απ' ότι τα παιδιά, όμως το θέμα είναι κατά πόσο βιώνουν την Αλήθεια.

Οι γνώσεις από μόνες τους δεν μας οφελούν εάν μένουμε σ' αυτές.

Δεν θα πρέπει να είναι ζήτουμενο των ανθρώπων οι γνώσεις, αλλά η Αλήθεια. Διότι τελικά η Αλήθεια σε ελευθερώνει από τα δεσμά της φθοράς.

«Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ιω. 8,32).

Η Αλήθεια είναι αυτή που σε εισάγει μέσα στην Αγάπη. Και βλέποντας ένα παιδί να τρέχει, βλέπεις να αναδύεται αυτή η Αλήθεια, η παρουσία της Χάρης του Θεού μέσα στην καθαρή καρδιά, μέσα στην ύπαρξη που δημιουργήθηκε κατ'εικόνα Του.

Αυτή η βιωματική απουσία του «εγώ» -που δυστυχώς δίνει το παρόν στις περισσότερες ηλικιωμένες καρδιές- είναι το κύριο χαρακτηριστικό μιας παιδικής ανθρώπινης ύπαρξης.

Με ιχνηλάτη αυτόν τον παιδικό βηματισμό καλούμαστε και εμείς, οι μεγαλύτεροι, να βαδίσουμε στο μονοπάτι που οδηγεί στον Ουρανό.

Με εφόδια την καθαρή καρδιά, ένα ταπεινό βλέμμα και ένα ελεύθερο χαρούμενο βήμα, μακριά από τις μικρότητες που η κοινωνία των μεγάλων έχει εφεύρει.

Όσο μεγαλώνει κανείς τόσο περισσότερο παιδί πρέπει να γίνεται...όχι στις ιδιοτροπίες και στην μωρία αλλά στην ανεξικακία, στην ταπείνωση και στην καθαρότητα.

Πολλές φορές δυστυχώς αντί οι γέροι να γίνονται σαν τα παιδιά, κάνουμε τα παιδιά μας να συμπεριφέρονται σαν γέρους.

Αφήστε τα παιδιά να πλησιάσουν περισσότερο τον Χριστό και τους μεγάλους να διδαχτούν από τα παιδιά.

Δεν θέλω να βλέπω απλά μικρούς δύστροπους ανθρώπους που η κοινωνιά μας διαμορφώνει.

Θέλω να βλέπω παιδιά...

Δείτε ένα παιδί και θα δείτε πως θέλει ο Θεός να γίνουμε...ή μάλλον να ξαναγίνουμε.

Τρέξτε μαζί με ένα παιδί και θα οδηγηθείτε στον κόσμο μιας ανέλπιστης ελευθερίας που μπορεί να προσφέρει μόνο η Αλήθεια, δηλαδή ο Χριστός.

Γιατί εκεί, στο ανέμελο βήμα ενός μικρού μας αδελφού αποκαλύπτεται η Ανθρωπότητα, αποκαλύπτεται η Ανατολή μιας Αnéσπερης Ζωής που καρτερεί να την προφτάσεις και εσύ...